

saaledes, at baade den arbejdende Befolkning og Samfundet som Helhed vilde opnaa betydelige Fordele derved. — Der var næppe Tvivl om, at Vanskelighederne for alle Dele af Samfundet vilde blive stærkt forøget. Men det danske Folk maatte indrette sig efter Tidens Vilkaar, som andre havde maattet gøre det. »Den Tid, der forestaar, vil sikkert stille vort Folk, som andre Folk, over for betydelige Opgaver, og jeg har ønsket at benytte Lejligheden til at fremhæve dette, fordi man næppe helt har forsonet sig med det, der er under Udvikling. Naar vi imidlertid anlægger Livet paa Forstaaelse og Samarbejde med Nationerne uden for vort lille Lands Grænser og paa intensivt Arbejde fra alle arbejdsdygtige i Folket, saa har vi Udsigt til at komme igennem Tiden og forhaabentlig frem til lysere Tider. Men for det Arbejde, der skal udføres, for den Tilpasning, som er fornøden, vil det være af afgørende Vigtighed, at vi fastholder Forvisningen om, at vi skal vedblive at være en selvstændig, dansk Nation, knyttet sammen ved Baand, der er lagt igennem svundne Aarhundreder. Vi er et højt ensartet nationalt Samfund, som ønsker at leve i Fred med Verden, i Venskab med vore Naboer, men i øvrigt vort selvstændige Liv i Overensstemmelse med vor Tænkemaade og vore nationale Følelser. Gid Samarbejdets Aand fortsat maa leve inden for vore Grænser, og gid Danmark maa komme lykkeligt igennem og over den alvorsfulde Tid, vi oplever.«

Hartvig Frisch gav paa Socialdemokratiets Vegne hel og fuld Tilslutning til Statsministerens Udtalelser om det danske Folks indre Forhold. Indtil Danmark direkte blev inddraget i Krigsbegivenhederne, var det helt naturligt for Demokratiet og nøje sammenhængende med vore historiske Traditioner, at Befolkningen delte sig efter politiske Anskuelser, og at Partierne kappedes om at vinde Tilslutning til deres Idealer. Men højt over denne Kappelstrid om Dagen og Vejen stod selve Danmarks Selvstændighed og Uafhængighed, og i det Øjeblik Krigens Skygge faldt over Landet, maatte alle grundlovstro danske Borgere lægge enhver indre Strid til Side og slaa Kreds om den eneste Opgave i Øjeblikket: at redde Danmark frelst gennem Tidens store Opgør. — Det danske Folk havde ved at vise den Ro og Besindighed, som Proklamationen af 9. April havde appelleret til, vist, at det loyalt vilde overholde den Overenskomst, som det ved Militærbesættelsen var gaaet ind paa, og det var foragteligt, naar man fra en vis Side vilde undergrave denne Ro og Orden, samtidig med at man pukkede paa sit Aandsfællesskab med de fremmede. »Vi andre i det nationalt danske Samarbejde har intet saadant fremmed at pukke paa. Vor nordiske Arv